

stendemokraterne på nogle punkter er uenige, skulle kunne føre til den holdning, at man ville stemme imod.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Som sagt vil vi ikke stemme imod, fordi vi ikke vil holde de mennesker som gidsler, selv om der er rod i aftalerne om kontorcirkulæret, og det har indflydelse på, hvilke mennesker der bliver opført på lovforslaget.

Som jeg erindrer det – nu er jeg jo ikke ordfører på området, men jeg vil alligevel gerne forsøge at svare på spørgsmålene efter bedste evne – har der været situationer, hvor Dansk Folkeparti i forbindelse med diskussionen om lovforslag om indfødsret ikke har villet tilkendegive, om man ville stemme for eller imod, på trods af at lovforslaget var udformet på baggrund af det kontorcirkulære, som partiet selv havde været med til at aftale. Det vil sige, at Folketinget stod i den lidt forunderlige situation, at Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative på den ene side havde aftalt det kontorcirkulære, som lovforslaget var blevet udformet på baggrund af, men i Folketingssalen havde regeringen ikke flertallet på plads.

I den situation var det, i hvert fald som jeg oplevede det, oppositionspartierne, der blev taget som gidsler og skulle sige: Jamen så kan vi altså ikke stemme for det lovforslag, fordi det er udformet på et grundlag, som er helt absurd, og som vi ikke selv har haft indflydelse på. Her synes jeg nok, at regeringen og Dansk Folkeparti tog Folketinget som gidsel.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Ja, det er jo rigtigt, at forslaget var udformet på grundlag af et regelsæt, som nogle partier ikke stod bag. Men sådan som alle tilkendegivelserne var, har jeg egentlig aldrig hørt, at der var nogen af de partier, der ønskede nogle strammere retningslinjer, og derfor kan der altså ikke ret godt have været mennesker på de foregående indfødsretslovforslag, som eksempelvis Kristendemokraterne kunne have noget imod at give indfødsret. Det er derfor, jeg mener, det ville være en fuldstændig mærkelig reaktion, hvis man ville stemme imod lovforslaget, og det er også derfor, det ikke har noget at gøre med, hvilken holdning man har til lovforslaget. Det ville alene være en form for politisk drilleri, eller hvad man nu skal kalde det.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Nu var det jo ikke lovforslaget her, jeg talte om, det var om det eksempel, jeg prøvede at beskrive efter min hukommelse.

Man kan godt tage det som et politisk drilleri, men man kan også sige, at dengang var vi i en gidselsituation, i den forstand at der var enkeltpersoner, som efter vores opfattelse burde have været opført på lovforslaget, men var blevet udskilt på baggrund af det kontorcirkulære, som Dansk Folkeparti havde lavet med regeringspartierne. Det vil sige, at vi ikke havde nogen mulighed for at få de folk opført på forslaget, medmindre vi skulle tage en strid om personnavne her i Folketingssalen, hvilket efter vores opfattelse ville være ganske uværdigt.

Kl. 13.00

Det er jo også derfor, der i det hele taget er dette aftalegrundlag partierne imellem. Vi ønsker ikke at diskutere enkeltpersoner her i Folketingssalen, bortset fra Dansk Folkeparti, som vist på et tidspunkt havde den holdning, at hver enkelt person skulle diskuteres her i Folketingssalen.

Jeg mener, at dengang handlede regeringen uværdigt – eller Dansk Folkeparti for den sags skyld, det kunne jo også være dem, der sprang fra til syvende og sidst og satte regeringen i den lidt underlige situation og tog Folketinget som gidsel. Jeg synes nok, man kunne have overvejet situationen og sagt: Nej, nu stopper festen. Nu må lovforslaget gå tilbage, og så må vi have opført alle de personer, som et flertal måtte mene er værdige til at blive opført og få meddelt dansk indfødsret, på forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Der er to ting, jeg godt lige vil sige til hr. Sjørnsen.

For det første vil jeg egentlig råde ham til at prøve at læse lidt historie vedrørende det, som dansk indfødsret er. Jeg har gjort det samme over for integrationsministeren og har mange gange henvist til Grundtvigs tale som den første indfødsretsudvalgsformand i 1850.

På den historiske baggrund var det, der skete i 1980'erne og 1990'erne, altså de to seneste årtier, en katastrofe. Med store håndbevægelser uddelte man indfødsret, alene i 2001 til 20.000, bl.a. til dansk-marokkaneren, der ikke var i stand til at tale ét ord dansk, men alligevel fik dansk indfødsret. Det er to årtiers katastrofe, vi står over